

får at vide, hvad hr. Frank Jensen egentlig mener. Det kan ikke nytte noget, at han i denne situation, som er så alvorlig, bare vil læne sig op ad andre. Det er nødvendigt selv at tage stilling.

Finder hr. Frank Jensen det ikke godt og rigtigt, at Saddam Hussein bliver afvæbnet?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg synes, det er pinligt, at hr. Frank Jensen som svar på et principielt spørgsmål fra mig kommer med sådan en fladpandet frase, som at man ikke kan melde sig ud af verdenssamfundet. Hvad er det for noget snak at komme med? Det er fuldstændig svarende til den måde, man taler om folkeret, som om folkeret var en opslagsbog, man lige kunne slå op i, og så kunne man sige til USA: Det der er forbudt. Eller den måde, man taler om FN på, som om det var en verdensregering eller en verdensdomstol. Det er det ikke, det er et samtaleforum.

Når jeg så gør opmærksom på, at det der med de fire og de elleve – hvis hr. Frank Jensen har tid til at høre efter – at den måde at gøre op på, hvem der har ret, og hvem der har uret, netop er det, som André engang kaldte for talmajestæten.

Så spørger hr. Frank Jensen mig minsandten: Vil det så sige, at flertallet skal følge mindretallet eller tilpasse sig mindretallet? Nej, det betyder, at man skal følge sin egen samvittighed. Det var egentlig måske en pointe, som hr. Frank Jensen skulle overveje, uanset om man kommer i de fires klub eller de elleves klub. I øvrigt er det tal, der står helt for hr. Frank Jensens regning. Hr. Frank Jensen aner ikke, hvilke tal det er, for det har ikke været til afstemning. Men uanset om man kommer i flertalsklubben eller mindretalsklubben, skal man følge sin samvittighed.

Når så jeg siger til hr. Frank Jensen, at vi finder os godt i selskab med de angelsaksiske lande, som værnede om friheden under Anden Verdenskrig og under den kolde krig, siger hr. Frank Jensen: Hvad med Norge? Til det vil jeg gerne svare: Det er ærgerligt, det er en skam, at Norge ikke var med. Under besættelsen var det nordmændene, der lærte de sløve og magelige danskere at slås. I dag kunne det jo være, at det forholdt sig omvendt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er talletiden udløbet. Og pas lidt på udtrykkene, alle sammen. Jeg tror, der er brug for det i dag i sådan en ophedet debat.

(Kort bemærkning).

Søren Gade (V):

Den terrortrussel, som måske var en medvirkende hovedårsag til Socialdemokraternes beslutning om at stemme nej i dag og dermed være med til at splitte dansk sikkerheds- og udenrigspolitik, er ved at blive fjernet lige her og nu. Afvæbningen er faktisk i gang, og hr. Frank Jensen sagde her fra talerstolen, at han ikke mente, at afvæbningen skal stoppe. Det synes jeg faktisk var en ganske udmærket melding.

Kl. 13.50

Men jeg kunne godt tænke mig at høre hr. Frank Jensen, at hvis man nu under den her afvæbning finder kemiske og biologiske våben, som vi mener og regeringen mener at Saddam Hussein er besiddelse af, vil det så medføre en socialdemokratisk erkendelse af, at man tog fejl, at nej i dag, den 21. marts, var en fejltagelse, og at regeringen og Dansk Folkeparti traf den rigtige beslutning? Er det en erkendelse, Socialdemokraterne kan komme til, hvis man finder biologiske og kemiske våben i den afvæbning, som er startet nu?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Til fru Gudrun Laub kan jeg bare sige: Svaret er ja. Jeg mener, vi mener, at han skal afvæbnes. Det skal der ikke herske tvivl om.

Til hr. Langballe, som beklager, at Norge ikke er med: Jeg forstår jo godt den norske beslutning. Ejer hr. Langballe overhovedet ikke tvivlens nådegave med hensyn til sit eget standpunkt? Nej. Det havde jeg også forventet ville være svaret. Jeg synes bare, at når man nu ser på den koalition, der er samlet, og man så ser på, hvilke lande der ikke er med, burde det få hr. Langballe – og andre i Dansk Folkeparti – til at spørge: Har vi placeret os rigtigt? Det kunne jo godt ske, at de andre havde ret.

Lad os så lige vende det igen. Jeg var sådan set påvirket af det, fru Pia Kjærsgaard sagde, nemlig at fru Pia Kjærsgaard ligesom ville legitimere beslutningen senere i dag med, at det var et meget begrænset militært bidrag fra dansk side. Det tydede på en vis refleksion over, at det her måske ikke er helt så godt. For hvis man fra Dansk Folkepartis side mente, at det her var rigtig godt, skulle vi vel stille med noget mere skarpt. Så skulle vi vel have specialstyrkerne derned. Skulle vi ikke det? spørger jeg hr. Langballe.